

Arrest

nr. 316 422 van 14 november 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. TCHIBONSOU
Auguste Reyerslaan 106
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI loco advocaat E. TCHIBONSOU.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 23 april 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord door een medewerker van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 4 juli 2024.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 26 juli 2024 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten. U werd op (...)1994 geboren nabij de stad Casablanca (regio Casablanca-Settat). U groeide op in Tétouan en Casablanca. Uw Marokkaanse moeder overleed twee

maanden na uw geboorte en uw Algerijnse vader overleed toen u vijf jaar was. U werd aanvankelijk opgevoed door uw paternale grootmoeder en vervolgens door een Joods gezin, dat u na enkele jaren in de steek zou laten, waarna u op straat terecht kwam.

Op straat werd u het slachtoffer van mishandeling en verkrachting. Toen u met geweld optrad tegen uw eerste verkrachter, belandde u voor twee maanden in een jeugdgevangenis. Sinds die verkrachting valt u op mannen. U werd op een keer ook eens dagenlang vastgebonden en bekogeld. Dat u ongelovig was en op mannen viel, leverde u veel problemen op.

Op twaalf- à veertienjarige leeftijd verliet u Marokko. U woonde aanvankelijk iets meer dan een half jaar in Algerije, waar u enkele jongens leerde kennen met wie u illegaal naar Europa trok.

U bracht een jaar door in de Italiaanse steden Bologna en Rome, gevolgd door een periode van iets minder dan een half jaar in Frankrijk. U deed dit telkens zonder verblijfsvergunning. Daarna kwam u naar België, eveneens zonder verblijfsvergunning. Daarna trok u naar Zwitserland en bleef u daar even, gevolgd door een verblijf in Nederland. In zowel Zwitserland als Nederland vroeg u internationale bescherming aan. U vertelde er leugens en vertrok zonder het resultaat af te wachten. U woonde ook kort in Luxemburg, waarna u zich definitief in België vestigde, nog steeds zonder verblijfsvergunning.

In België maakte u tijdens de jaren 2017 en 2018 het voorwerp uit van zestien processen-verbaal naar aanleiding van uw illegaal verblijf op het Belgische grondgebied. U kreeg in diezelfde periode negen maal het bevel om het grondgebied te verlaten, dat vijf maal herbevestigd werd. U kreeg in die jaren ook vier maal een inreisverbod opgelegd.

U werd ook zes maal veroordeeld door de correctionele rechtbank, hoofdzakelijk voor diefstallen, inbraken en diefstal met geweld of bedreiging. U bevindt zich sinds 2018 in Belgische gevangnissen, op dit moment in die van Iltre waar u een gevangenisstraf van 7 jaar uitzit. Uw vrijlating staat gepland voor 2025.

U diende op 23 april 2024 een verzoek om internationale bescherming in de gevangenis van Iltre in.

U vreest bij terugkeer naar Marokko in de gevangenis te belanden, te worden geslagen en verkracht en niet te worden aanvaard door de mensen die u kennen en door de algemene bevolking en de overheid van Marokko.

U legt geen stukken neer ter staving van uw verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Meer in het bijzonder blijkt uit uw verklaringen en eerder gedrag dat u geenszins een gegronde vrees koestert om in Marokko te worden onderworpen aan mishandeling gelijkaardig aan die dewelke u als kind te beurt viel, noch dat u daar bij terugkeer het risico loopt vervolgd te worden op grond van uw vermeende atheïstische overtuigingen of vermeende homoseksualiteit.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat u in uw bijzonder frequente contacten met de Belgische autoriteiten, in hoofdzaak de politie, het gerecht en de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), doorheen de jaren een bijzonder incoherent beeld hebt geschetst van uw ware identiteit, familie en eerdere verblijfplaatsen. Zo biedt u het CGVS geen zicht op wie u werkelijk bent en waar u vandaan komt.

Uw identiteit, familiale situatie en eerdere verblijfplaatsen vormen nochtans essentiële elementen in de correcte beoordeling van uw nood aan internationale bescherming.

U legt geen enkel document neer ter staving van uw identiteit. Uw verklaringen daaromtrent schetsen dan weer een bijzonder incoherent beeld. Uit uw juridische dossier en documenten van de DVZ blijkt echter dat u doorheen de jaren diverse aliassen met verschillende namen hebt gebruikt, waaronder A. G., A. A., A. M., M. E. M. en A. E. M. (BGV 17 januari 2018, herbevestiging BGV 17 januari 2018). U hebt daarnaast ook diverse geboortedatum gebruikt, waarvan de meest en minst recente meer dan een decennium uit elkaar liggen: zo stelde u nu eens in 1990 geboren te zijn, dan weer in 1992, 1999, 2000 of 2001 (Bevestiging BGV 17 januari 2018). Op basis van een identificatie door de Marokkaanse autoriteiten werd vastgesteld dat u geboren bent op (...) december 1994, al weigerde u aanvankelijk die geboortedatum te aanvaarden (nota DVZ 10 juni 2024).

Ook wat betreft uw familie legt u tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaart u bij het CGVS dat u nooit een intieme relatie met een vrouw heeft gehad en dat u geen kinderen hebt (CGVS p 10, p 15). Bij de DVZ verklaarde u echter dat u een zes- of zevenjarige zoon hebt genaamd S. A. B., die de Italiaanse nationaliteit zou hebben en met zijn moeder, de Algerijnse M. A. B., in Bologna zou verblijven (DVZ p 9). Bij een interview in de gevangenis van Jamioulx op 23 augustus 2018 verklaarde u dan weer dat u in Napels een zoonje genaamd M. had, wiens moeder een Marokkaanse met de naam M. A. zou zijn. Ook stelde u bij zowel het

CGVS als de DVZ dat u broers noch zussen hebt (CGVS p 10, DVZ p 9). In hetzelfde interview in Jamioulx vertelde u dan weer dat u een broer hebt die in Italië woont. U verklaarde bovendien bij de DVZ dat u geen familie in België hebt (DVZ p 10), terwijl u bij het CGVS dan weer stelde dat u hier vijf neven hebt (CGVS p 11).

Tenslotte vertelde u bij het CGVS dat u in Marokko steeds in Tétouan en Casablanca woonde en heen en weer trok tussen beide steden. Dat zou het geval geweest zijn tot u Marokko verliet (CGVS p 4-5). Bij de DVZ had u dan weer gezegd dat u van uw vijfde tot uw twaalfde in Marrakesh op straat leefde (DVZ vraag 6). Om uw problemen in Marokko adequaat te kunnen beoordelen, is het echter van het grootste belang te weten waar deze problemen zich afgespeeld hebben. Dat u hierover geen duidelijkheid schept, doet ten eerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verzoek.

Het gedrag dat u hebt gesteld sinds uw vertrek uit Marokko valt bovendien op geen enkele wijze te verenigen met een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade.

Wanneer men zijn land van herkomst verlaat teneinde internationale bescherming aan te vragen, kan worden verondersteld dat men zich bij aankomst in het eerste veilige land onverwijd wendt tot de asielinstanties van dat land wendt om dit te regelen.

U bent echter al bijzonder lang in zowel Europa in het algemeen en België in het bijzonder en diende pas uitzonderlijk laat een verzoek om internationale bescherming in. U verliet Marokko naar eigen zeggen toen u ongeveer 12 à 14 was, wat overeen zou moeten komen met 2006 à 2008 (CGVS p 4). U bracht 6 à 8 maand door in Algerije, waarna u naar Italië reisde. Vanaf dan zou u Europa nooit meer verlaten (CGVS p 5-6). Uit uw administratieve dossier blijkt dat u al minstens vanaf begin 2017 in België bent, terwijl u zelf schat dat het al ongeveer veertien jaar zou zijn (CGVS p 6).

U vroeg naar eigen zeggen wel twee keer asiel aan in andere Europese landen, namelijk één keer in Nederland en één keer in Zwitserland (CGVS p 6). Uit uw verklaringen blijkt echter duidelijk dat u die aanvragen niet indiende uit een oprecht verlangen om internationale bescherming te krijgen en dat u de procedures in Nederland en Zwitserland geenszins serieus nam.

Zo verklaart u dat u in Nederland pas asiel aanvraag toen u door de politie werd aangehouden op de trein (CGVS p 6), terwijl u dat in Zwitserland pas deed toen u werd gearresteerd voor winkeldiefstal, waarop uw advocaat u aanraadde om een verzoek om internationale bescherming in te dienen opdat u vrij zou komen (CGVS p 13). Dit wijst er dus op dat u nooit een oprechte poging deed om beschermd te worden tegen uw vermeende problemen in Marokko en dat u de procedure voor internationale bescherming in Nederland en Zwitserland enkel voor opportunistische doelen opstartte. U verklaart zelfs expliciet dat u niet eens asiel wilde aanvragen in Nederland (CGVS p 13), hetgeen onbegrijpelijk is mocht u werkelijk een gegronde vrees koesteren tegenover uw land van herkomst. Bovendien verliet u naar eigen zeggen Nederland alvorens er een beslissing werd genomen inzake uw asielaanvraag (CGVS p 7), hetgeen evenmin getuigt van een ernstige poging om bescherming te krijgen.

Nog los van uw laattijdige aanvraag blijkt duidelijk uit uw dossier dat uw werkelijke motieven om naar Europa te komen en er te blijven niet degene zijn dewelke u aanhaalt in uw verzoek om internationale bescherming. U verklaart dat u 'gewoon veel wilde reizen' en dat u daarom niet in één stad of land wilde blijven. Ook toen u zich na vele omzwervingen definitief in België gevestigd had, verliet u het land nog af en toe om op reis te gaan (CGVS p 5-6).

Bovendien maakte u bij uw bijzonder frequente contacten met de Belgische overheid (zie administratief dossier) nooit gewag van uw huidige vluchtmotieven. Zo stelde u bij een interview met de federale politie op 8 februari 2017 dat u in België was in de hoop hier werk te vinden. U verklaarde bij een interview in de gevangenis van Jamioulx op 9 mei 2018 en 22 februari 2023 dat u Marokko verliet omdat u daar niemand meer had, alsook in een interview met de DVZ op 23 augustus 2018, waarbij u tevens verklaarde dat u naar Italië wilde gaan. Op 17 januari 2023 verklaarde u in de gevangenis van Aarlen dan weer dat u in Marokko veroordeeld was tot een gevangenisstraf van 20 jaar, een element dat niet voorkomt in uw huidige asielaanvraag.

Ook bij uw asielaanvraag in Nederland loog u over de hele lijn over uw vluchtmotieven (CGVS p 6, p 13). Gevraagd waarom u daar niet de waarheid vertelde over uw seksuele oriëntatie en uw atheïstische overtuigingen, stelt u eenvoudigweg dat u daar geen asiel wilde aanvragen maar daartoe werd gedwongen (CGVS p 13), hetgeen natuurlijk geenszins afdoende verschoningsgrond vormt voor het feit dat u in Nederland volkomen andere verklaringen aflegde dan in België. Er kan immers worden verondersteld dat eens u in Nederland toegang gevonden had tot de asielprocedure, u zonder enige terughoudendheid al uw werkelijke asielmotieven onder aandacht van de Nederlandse autoriteiten zou brengen, indien deze zouden overeenstemmen met de werkelijkheid, quod non. Het behoeft weinig uitleg dat ook deze vaststelling afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Voorts kan geen geloof gehecht worden aan uw vermeende atheïstische overtuigingen, die u inroept als motief in uw asielaanvraag.

U verklaart dat u 'altijd al' ongelovig geweest zou zijn en nooit de islam heeft aangehangen, die in Marokko nochtans de dominante religie is (CGVS p 7). Het lijkt echter weinig waarschijnlijk dat u quasi van bij uw geboorte spontaan tot die atheïstische houding gekomen zou zijn, aangezien u opgroeide in een religieuze context: u werd aanvankelijk opgevoed door uw grootmoeder, die het islamitische geloof aanhangt, en vervolgens door een Joods gezin dat de joodse godsdienst beleeft (CGVS p 7-8).

U stelt dat u merkte hoe moslims en joden leven en denken en dat u dat maar niets vond (CGVS p 8). Gevraagd hoe u beseft hoe moslims leven en denken, haalt u verschillende vormen van mishandeling door zogenaamd diepgelovige moslims aan en verwijst u naar hoe deze hypocrisie u tegen de borst stuitte (CGVS p 9). Echter, wanneer u werd gevraagd of uw omgeving op de hoogte was dat u ongelovig was, stelde u dat iedereen dat wist. Gevraagd hoe uw omgeving daar dan op reageerde, verwijst u terug naar de eerder genoemde mishandeling die u zogenaamd uw afkeer van de islam bezorgd zou hebben (CGVS p 9). Het valt echter moeilijk te begrijpen hoe u zich zou hebben afgekeerd van de islam omwille van mishandelingen als diezelfde mishandelingen reeds een reactie waren op uw atheïstische overtuigingen. Hoe dan ook lijkt het bovendien weinig waarschijnlijk dat als kind u in een dergelijke vijandige omgeving zomaar aan iedereen te kennen gaf dat u ongelovig was.

Ook uw neiging om tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS toch naar Allah te verwijzen als een entiteit die impact heeft op uw leven (CGVS p 10) suggereert dat u niet werkelijk ongelovig bent.

Tot slot dient ook hier te worden aangestipt dat u noch tegenover de Nederlandse, noch tegenover de Zwitserse, noch tegenover de Belgische autoriteiten (bij uw veelvuldige contacten die u er in het verleden reeds mee had) nooit eerder uw vermeende ongelovige overtuigingen aanhaalde als reden dat u niet kon terugkeren naar Marokko wat andermaal twijfels zaait bij uw bewering dat u een vrees bij terugkeer naar Marokko dient te koesteren op basis van uw 'ongelovigheid'. In dit verband mag het ook vreemd heten dat u enerzijds stelt tegen de moslims te zijn maar dat u anderzijds ook aangeeft open en open-minded te zijn naar alle godsdiensten toe (CGVS, p.12). In het licht van het voorgaande kan geconcludeerd worden dat u niet heeft aangetoond dat u vervolging riskeert in Marokko op basis van dit door u opgeworpen motief.

U roept daarnaast ook in dat u op mannen valt en dat u in Marokko vervolging vreest op basis van die seksuele oriëntatie. Aan die seksuele oriëntatie kan echter evenmin geloof worden gehecht.

Na grondige studie en analyse van alle elementen in uw dossier is het CGVS er in het geheel niet van overtuigd dat u homoseksueel bent. Hoewel het Commissariaat-generaal erkent dat het niet evident is om de seksuele oriëntatie objectief te bewijzen, mag het CGVS van een verzoeker die beweert homoseksueel te zijn, verwachten dat hij overtuigend is met betrekking tot zijn ervaringen en zijn parcours in verband met zijn seksuele oriëntatie. Anders gezegd, het Commissariaat-generaal mag van een persoon die een vrees of risico's wegens zijn seksuele oriëntatie aanhaalt, een omstandig en duidelijk relaas zonder grote incoherenties en met overtuigende persoonlijke en emotionele doorleefdheid te verwachten. Er dient benadrukt te worden dat een beweerde homoseksualiteit slechts aannemelijk kan worden geacht wanneer de verzoeker om internationale bescherming blijk geeft van een kennelijke emotionele en seksuele voorkeur voor personen van hetzelfde geslacht. Het CGVS mag daarbij van een verzoeker om internationale bescherming die zichzelf identificeert als homoseksueel verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid. Er is echter ten eerste al een zeer negatieve indicatie betreffende uw geloofwaardigheid dat u, die op twaalf- à veertienjarige leeftijd Marokko heeft verlaten pas voor het eerst, op dertigjarige leeftijd, in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, in België aanvoert in uw land gevaar te lopen omwille van uw verklaarde seksuele geaardheid. Dat u uw beweerde homoseksualiteit, een essentieel element in uw vluchtrelaas, pas zo laat aanvoert en dit nooit eerder vermeldde, ook niet bij uw asielaanvragen in Zwitserland en Nederland noch bij uw talloze aanvaringen met de Belgische politie en het gerecht, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Sinds u als kind verkracht werd valt u immers op mannen, verklaarde u (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.4, CGVS, p.9). U legt ook weinig gedetailleerde, doorleefde of coherente verklaringen af over hoe u die seksuele oriëntatie concreet beleeft. Hoewel u stelt in uw leven al meerdere relaties te hebben gehad met andere mannen, zowel op lange termijn als eerder vrijblijvend, doet het eerder schetsmatige karakter van uw verklaringen daaromtrent ten sterkste vermoeden dat deze niet met de waarheid overeenstemmen. Zo verklaart u bijvoorbeeld dat u voor u in de gevangenis werd opgesloten een relatie had met een Belgische man genaamd D. (CGVS p 10). Hoewel u een half jaar een relatie met hem gehad zou hebben in 2010 en dan vanaf 2015 opnieuw voor een jaar (CGVS p 14), weet u zelfs niet wat D.s achternaam was (CGVS p 10). Ook over bijvoorbeeld jullie ontmoeting zijn uw verklaringen bijzonder vaag: gevraagd hoe jullie elkaar hebben leren kennen, stelt u dat u op café zat in de Brusselse wijk Anneesens, een café waar mensen zitten die zijn zoals jullie en u hem daar leerde kennen en zo jullie relatie begon (CGVS p 10). Niet alleen is dit op zich al weinig gedetailleerd, u kan bovendien niet eens zeggen hoe het café in kwestie heette of hoe u in dat specifieke café terechtgekomen was (CGVS p 10). Bij het beschrijven van uw ontmoeting met D. beperkt u zich ook tot algemeenheden, namelijk dat jullie tegenover elkaar zaten op café, samen bier dronken, dan even met elkaar babbelden en vervolgens naar zijn huis zijn gegaan (CGVS p 10). Jullie relatie liep in 2010 na een half jaar op de klippen, waarna jullie elkaar in 2015 opnieuw vonden. Over het moment waarop jullie elkaar na jaren weer tegen het lijf liepen legt u evenzeer vage verklaringen af, die bovendien amper gedifferentieerd zijn van die over jullie initiële ontmoeting: u stelt dat u naar Anneesens ging, hem daar tegenkwam, en dan naar zijn huis ging tot u naar de cel ging (CGVS p 14). Dat uw verklaringen over deze D. zo oppervlakkig zijn is bijzonder opvallend, temeer aangezien u zelf verklaart dat, hoewel u met veel verschillende mannen relaties had, het D. is die in uw geheugen was blijven hangen (CGVS p 14).

Ook dient te worden opgemerkt dat u in meer algemene zin weinig concrete details kan geven over hoe u uw seksuele oriëntatie beleefde gedurende uw lange verblijf in Europa en België. Hoewel een actieve deelname

aan het LGBTQ-milieu in Europa en België op zich uiteraard niet a priori vereist is om een homoseksuele oriëntatie geloofwaardig te maken, verklaart u zelf dat u vroeger veel tijd doorbracht in specifieke cafés en andere plaatsen waar men mannen kan ontmoeten die op mannen vallen, vaak op uitnodiging van vrienden. U kan zich echter geen enkele naam van een dergelijk café of ontmoetingsplaats herinneren (CGVS p 15), hetgeen ook weinig doorleefd overkomt.

U stelt verder ook 'vrouwen trekken me niet heel veel aan, mannen trekken me veel meer aan' (CGVS, p.10), over ene A. vertelde u dat u hem tegenkwam, ermee praatte, een fles alcohol dronk, jullie zich samen bezatten, dan seks hadden, sliepen en de volgende dag gewoon weg, alsof er niets was (CGVS, p.15), opnieuw allerm minst doorleefde verklaringen die geen enkele blijk gaven van enige emotionele of psychologische implicaties in uw hoofde omtrent de beleving van uw homoseksualiteit. Er mocht van u verwacht worden dat u doorleefde verklaringen aflegt over uw eigen homoseksuele bewustwording, ervaringen en eventuele relaties en de eigenheid van homoseksualiteit die verder reiken dan oppervlakkige en vage verklaringen.

In dit kader dient ook te worden opgemerkt dat u tegenstrijdige en bedrieglijke verklaringen aflegt over eerdere heteroseksuele relaties die u in het verleden gehad hebt. U verklaarde bij het CGVS nadrukkelijk dat u nooit een romantische of seksuele relatie gehad hebt met een vrouw en dat u dan ook geen kinderen hebt (CGVS p 15). Bij de DVZ stelde u echter, in lijnrechte contradictie met uw beweringen tegenover het CGVS, dat u wel een zoon hebt, een zes- à zevenjarige jongen genaamd S. die in Bologna woont met zijn Algerijnse moeder (DVZ p 9). U zou gelogen hebben tegenover de DVZ omdat u schrik had van de DVZ (CGVS p 15). Die verklaring houdt echter geen steek: vooreerst valt niet in te zien waarom een interview bij de DVZ er u toe zou aansporen om überhaupt een dergelijk bijzonder specifiek verzinzel boven te halen – u kon immers ook eenvoudigweg gezegd hebben dat u geen kinderen had- en bovendien was u reeds bij het DVZ open over uw vermeende homoseksuele geaardheid (vragenlijst CGVS bij DVZ vraag 5), dus een poging om uit schaamte of angst uw seksuele oriëntatie te verbergen kan dit ook bezwaarlijk geweest zijn. Bovendien stelt u zelf dat u bij de DVZ zou hebben gelogen dat u gehuwd was met een vrouw (CGVS p 16), hoewel de Protection Officer op geen enkel moment suggereerde dat u getrouwd zou zijn met de moeder van uw zogenaamd onbestaande kind en dat dit ook niet uit uw dossier blijkt. De loutere feiten dat u een zoon zou hebben met een vrouw of dat u met een vrouw getrouwd zou zijn betekenen nog niet per definitie dat u niet op mannen valt. Het feit dat u hierover leugenachtige en tegenstrijdige verklaringen aflegt, vormt echter wel een verdere indicatie dat u het CGVS niet werkelijk zicht biedt op alle elementen in uw voorgeschiedenis die relevant zijn bij de beoordeling van uw seksuele oriëntatie.

Tot slot dient ook hier, zij het inmiddels ten overvloede, andermaal te worden aangestipt dat, hoewel u sinds 2017 bijzonder vaak in contact kwam met de Belgische autoriteiten, u tot op het moment van uw verzoek om internationale bescherming nooit eerder uw seksuele oriëntatie aanhaalde als reden om niet terug te willen keren naar Marokko.

Van een verzoeker om internationale bescherming die zichzelf identificeert als homoseksueel en omwille van deze seksuele geaardheid beweert een vrees te hebben of een risico te lopen in zijn land van oorsprong kan worden verwacht dat hij dit overtuigend aantoon. Hier bent u niet in geslaagd. Om deze redenen hecht het CGVS geen geloof aan uw bewering een homoseksueel te zijn en wordt uw asielmotief dat hierop gestoeld is, niet geloofwaardig geacht.

De eigenlijke vrees die u aanhaalt in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, is gedeeltelijk verweven met uw vermeende seksuele oriëntatie en ongelovige overtuigingen (CGVS p 12). Aangezien u die beide niet aannemelijk hebt kunnen maken, komt de geloofwaardigheid van uw problemen in Marokko en huidige vrees reeds op de helling te staan. U haalt echter ook aan dat u, in meer algemene zin, vreest voor een herhaling van de mishandeling en het seksueel misbruik die u in Marokko te beurt vielen toen u jong was (CGVS p 11-12).

De door u ingeroepen vrees voor een herhaling van gebeurtenissen uit uw jeugd is echter actueel noch concreet.

Gevraagd wat u vreest bij terugkeer naar Marokko, antwoordt u dat u denkt dat u daar opnieuw zal meemaken wat u eerder had meegemaakt, dat u in elkaar geslagen zou worden of in de gevangenis zou belanden (CGVS p 12). U verwees eerder ook naar verkrachtingen waarvan u het slachtoffer zou geweest zijn toen u op straat leefde (CGVS p 11).

Zoals hoger omschreven, kan geen geloof worden gehecht aan uw atheïsme en seksuele oriëntatie zoals u die voorstelt. Bijgevolg kan dan ook niet worden afgeleid dat u om die redenen het slachtoffer werd van misbruik en geweld toen u zich op straat bevond. Wat op zich niet betwist wordt, is het loutere feit dat u op een bepaald moment in uw jeugd op straat belandde en daar als straatkind in een positie terecht kwam die u kwetsbaar maakte voor mishandeling zoals u die beschrijft.

Er is echter niets dat erop wijst dat u anno 2024 een gelijkaardig lot beschoren zou zijn mocht u terugkeren naar Marokko. U bent inmiddels immers een volwassen man en bent bovendien fysiek gezond (CGVS p 2). U kan lezen en schrijven, spreekt zowel Arabisch als Frans en heeft in België gewerkt (CGVS p 9-10). Er is dus niets dat erop wijst dat u in Marokko niet in staat zou zijn om te werken en zo voor uw eigen levenshoud in te staan. Op die manier kan u logischerwijs vermijden dat u andermaal in een kwetsbare positie belandt waarin u onderworpen wordt aan mishandeling, zoals het geval was voor u Marokko verliet.

Uw vrees voor een herhaling van de mishandeling uit uw jeugd is in die zin dus volledig hypothetisch en niet in het minst actueel, hetgeen ook wordt onderstreept door het feit dat er volgens uw eigen verklaringen geen nieuwe ontwikkelingen in uw problemen meer zijn geweest sinds u Marokko verliet (CGVS p 12).

U werd tijdens het gehoor tegenover het CGVS geconfronteerd met de vaststelling dat de problemen die u als kind had gekend geenszins actueel zijn en dat uw levensomstandigheden intussen dermate gewijzigd zijn dat het weinig plausibel lijkt dat u opnieuw dezelfde problemen zou kennen bij terugkeer naar Marokko. U stelde daarbij bijzonder vaag dat Arabieren 'tegen de dingen zijn die u graag hebt en wat u graag ziet'. In zoverre u daarbij verwijst naar uw vermeende seksuele oriëntatie en ongeloofvige overtuigingen, moet er andermaal op worden gewezen dat die niet geloofwaardig werden geacht. Voorts volstaat uw uitleg niet in het minst om te verklaren waarom uw problemen nog actueel zouden zijn.

Bovendien kan u niet de minste indicatie kan geven van wie u concreet vreest in Marokko, hetgeen verder afbreuk doet aan uw stelling dat specifiek u een verhoogd risico zou lopen bij terugkeer naar Marokko. Toen u gevraagd werd om te verduidelijken wie u zou mishandelen zoals u als kind reeds mishandeld was geweest, hield u het bij 'die mensen die dichtbij me zijn, die me kennen, met wie ik leefde'. Meerdere pogingen om tot een concreter en specifiek beeld van uw vermeende belagers te komen, leidden er uiteindelijk toe dat u stelde dat u de hele bevolking en regering van Marokko vreest. U benadrukte dat u geen problemen hebt met één, twee of drie specifieke personen maar met de maatschappij in het algemeen (CGVS p 13). Aangezien u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u een uitzonderlijk kwetsbaar of zichtbaar profiel zou hebben, kan niet worden ingezien waarom u na al die jaren na uw vertrek nog steeds nagenoeg de hele Marokkaanse maatschappij zou dienen te vrezen. Voor de volledigheid dient te worden opgemerkt dat u weliswaar concreet stelt dat u in Marokko werd verkracht door een man genaamd N. (CGVS p 13), u geen actuele vrees tegenover deze specifieke persoon inroept (CGVS p 12). Er moet dan ook geconcludeerd worden dat, wat er zich in het verleden ook tussen u en deze persoon afspeelde, u geen toekomstgerichte vrees koestert tegenover dit individu.

Wat betreft uw specifieke vrees om opnieuw in de gevangenis te belanden, zoals reeds eerder het geval was, dient te worden opgemerkt dat nergens uit blijkt dat dit zich zou herhalen. U verklaart dat u op tienjarige leeftijd voor twee maand in een jeugdgevangenis werd vastgehouden nadat u een man genaamd N. had geslagen nadat die u verkracht had (CGVS p 13). Afgaand op uw verklaringen had u uw straf hiervoor uitgezeten: na deze twee maand bleef u nog twee à vier jaar in Marokko (CGVS p 4). Als u voor dezelfde kwestie nog steeds een gevangenisstraf boven het hoofd hing, valt moeilijk te begrijpen waarom u na uw vrijlating nog een dergelijke periode in Marokko was gebleven, kennelijk zonder nieuwe opsluiting.

De vaststelling dat u over uw vrees bij terugkeer naar Marokko slechts vage, speculatieve, weinig plausible en ongeloofwaardige verklaringen aflegde, de vaststelling dat u sinds u Marokko verliet op twaalf- à veertienjarige het in de afgelopen zestien jaar nooit nodig achtte uw asielmotieven kenbaar te maken, de vaststelling dat u doorheen de jaren tijdens uw veelvuldige contacten met de Belgische autoriteiten en andere nationale overheden geen zicht wenste te bieden op uw identiteit, de vaststelling dat u jarenlang uiteenlopende verklaringen aflegde wanneer u in aanraking kwam met Belgische autoriteiten, de vaststelling dat u ook zelf aangaf dat u herhaaldelijk leugenachtige verklaringen aflegde in het verleden, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande en tot slot de totale afwezigheid van documentaire stukken laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas.

Samengevat dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. Voorts heeft u niet aannemelijk gemaakt dat bij terugkeer naar Marokko het risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert gespreid over vier middelen de schending aan van artikel 1 A, § 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 1, § 2 van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967 (hierna: het Vluchtelingenprotocol), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van het

zorgvuldigheidsprincipe, van het proportionaliteitsprincipe, “het voorzichtigheids-en omzichtigheidsprincipe” als algemene rechtsprincipes van behoorlijk bestuur. Verzoeker voert tevens een beoordelingsfout alsook een schending van de artikelen 48/4, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet aan.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Hij volhardt in zijn verklaringen en benadrukt de meerdere ondergane traumatiserende gebeurtenissen in Marokko toen hij nog minderjarig was en later in België toen hij in de gevangenis werd opgesloten, dit ter verschoning van de door verweerder opgeworpen onduidelijkheden in zijn verklaringen. Verzoeker beklemtoont hierbij dat verweerder erkent dat hij een zeer moeilijke jeugd heeft meegemaakt en hij aangerand werd en vervolgd werd toen hij in Marokko leefde. Hij betoogt verder dat verweerder zich eerder georiënteerd heeft op het onderzoek naar de onduidelijkheden in zijn verklaringen gedurende de verschillende interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en op het CGVS en verweerder daarbij het onderzoek naar de verdere gang van zaken verwaarloosde. Voorts beklemtoont verzoeker dat hij in een bijzondere staat van kwetsbaarheid verkeert omwille van zijn afgelegde vluchtroute en zijn fysieke of psychologische staat, de afwezigheid van financiële middelen, zijn isolement, het feit dat hij soms een vreemde taal moet spreken en omwille van zijn scholingsniveau of nog omwille van de omstandigheden van het onthaal. Hij betoogt dat de seksuele geweldplegingen en verwerping jegens hem door de samenleving omwille van zijn seksuele oriëntatie van dien aard zijn geweest dat dit onbetwistbaar een traumatiserend gebeuren voor hem heeft uitgemaakt met ernstige gevolgen voor hemzelf, zowel op fysiek als op psychologisch vlak. Verder stelt verzoeker dat in tegenstelling tot de argumenten van verweerder een beschermingsverzoek op eender welk moment kan worden ingediend en hij op erg jonge leeftijd aankwam in België, hij zich beter beschermd voelde en op zijn jonge leeftijd het hem de kennis ontbeerde om de asielprocedure aan te vatten.

Doorheen zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar en citeert hij fragmenten uit algemene landeninformatie, persartikels, academische literatuur, rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ), rechtspraak van de Raad van State (hierna: de RvS) en 's Raads rechtspraak.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.2.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.2.4.1. Verzoeker vreest een vervolging bij een terugkeer naar Marokko omwille van zijn seksuele geaardheid en atheïsme.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag bij een terugkeer naar Marokko.

Vooreerst wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat verzoeker in zijn bijzonder frequente contacten met de Belgische autoriteiten, in hoofdzaak met de politie, het gerecht en de DVZ doorheen de jaren een bijzonder incoherent beeld heeft geschetst van zijn ware identiteit, familie en eerdere verblijfplaatsen. Zo biedt hij geen zicht op wie hij werkelijk is:

“Uw identiteit, familiale situatie en eerdere verblijfplaatsen vormen nochtans essentiële elementen in de correcte beoordeling van uw nood aan internationale bescherming.

U legt geen enkel document neer ter staving van uw identiteit. Uw verklaringen daaromtrent schetsen dan weer een bijzonder incoherent beeld. Uit uw juridische dossier en documenten van de DVZ blijkt echter dat u doorheen de jaren diverse aliasen met verschillende namen hebt gebruikt, waaronder A. G., A. A., A. M., M. E. M. en A. E. M. (BGV 17 januari 2018, herbevestiging BGV 17 januari 2018). U hebt daarnaast ook diverse geboortedatum gebruikt, waarvan de meest en minst recente meer dan een decennium uit elkaar liggen: zo stelde u nu eens in 1990 geboren te zijn, dan weer in 1992, 1999, 2000 of 2001 (Bevestiging BGV 17 januari 2018). Op basis van een identificatie door de Marokkaanse autoriteiten werd vastgesteld dat u geboren bent op (...) december 1994, al weigerde u aanvankelijk die geboortedatum te aanvaarden (nota DVZ 10 juni 2024).

Ook wat betreft uw familie legt u tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaart u bij het CGVS dat u nooit een intieme relatie met een vrouw heeft gehad en dat u geen kinderen hebt (CGVS p 10, p 15). Bij de DVZ verklaarde u echter dat u een zes- of zevenjarige zoon hebt genaamd S. A. B., die de Italiaanse nationaliteit zou hebben en met zijn moeder, de Algerijnse M. A. B., in Bologna zou verblijven (DVZ p 9). Bij een interview in de gevangenis van Jamioulx op 23 augustus 2018 verklaarde u dan weer dat u in Napels een zoontje genaamd M. had, wiens moeder een Marokkaanse met de naam M. A. zou zijn. Ook stelde u bij zowel het CGVS als de DVZ dat u broers noch zussen hebt (CGVS p 10, DVZ p 9). In hetzelfde interview in Jamioulx vertelde u dan weer dat u een broer hebt die in Italië woont. U verklaarde bovendien bij de DVZ dat u geen familie in België hebt (DVZ p 10), terwijl u bij het CGVS dan weer stelde dat u hier vijf neven hebt (CGVS p 11).

Tenslotte vertelde u bij het CGVS dat u in Marokko steeds in Tétouan en Casablanca woonde en heen en weer trok tussen beide steden. Dat zou het geval geweest zijn tot u Marokko verliet (CGVS p 4-5). Bij de DVZ had u dan weer gezegd dat u van uw vijfde tot uw twaalfde in Marrakesh op straat leefde (DVZ vraag 6). Om uw problemen in Marokko adequaat te kunnen beoordelen, is het echter van het grootste belang te weten waar deze problemen zich afgespeeld hebben. Dat u hierover geen duidelijkheid schept, doet ten eerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verzoek.”

Vervolgens motiveert de commissaris-generaal terdege dat het gedrag dat verzoeker stelt sinds zijn vertrek uit Marokko bovendien op geen enkele wijze te verenigen is met een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade:

“Wanneer men zijn land van herkomst verlaat teneinde internationale bescherming aan te vragen, kan worden verondersteld dat men zich bij aankomst in het eerste veilige land onverwijd wendt tot de asielinstanties van dat land wendt om dit te regelen.

U bent echter al bijzonder lang in zowel Europa in het algemeen en België in het bijzonder en diende pas uitzonderlijk laat een verzoek om internationale bescherming in. U verliet Marokko naar eigen zeggen toen u ongeveer 12 à 14 was, wat overeen zou moeten komen met 2006 à 2008 (CGVS p 4). U bracht 6 à 8 maand door in Algerije, waarna u naar Italië reisde. Vanaf dan zou u Europa nooit meer verlaten (CGVS p 5-6). Uit uw administratieve dossier blijkt dat u al minstens vanaf begin 2017 in België bent, terwijl u zelf schat dat het al ongeveer veertien jaar zou zijn (CGVS p 6).

U vroeg naar eigen zeggen wel twee keer asiel aan in andere Europese landen, namelijk één keer in Nederland en één keer in Zwitserland (CGVS p 6). Uit uw verklaringen blijkt echter duidelijk dat u die aanvragen niet indiende uit een oprecht verlangen om internationale bescherming te krijgen en dat u de procedures in Nederland en Zwitserland geenszins serieus nam.

Zo verklaart u dat u in Nederland pas asiel aanvraag toen u door de politie werd aangehouden op de trein (CGVS p 6), terwijl u dat in Zwitserland pas deed toen u werd gearresteerd voor winkeldiefstal, waarop uw advocaat u aanraadde om een verzoek om internationale bescherming in te dienen opdat u vrij zou komen (CGVS p 13). Dit wijst er dus op dat u nooit een oprechte poging deed om beschermd te worden tegen uw vermeende problemen in Marokko en dat u de procedure voor internationale bescherming in Nederland en Zwitserland enkel voor opportunistische doelen opstartte. U verklaart zelfs expliciet dat u niet eens asiel wilde aanvragen in Nederland (CGVS p 13), hetgeen onbegrijpelijk is mocht u werkelijk een gegronde vrees

koesteren tegenover uw land van herkomst. Bovendien verliet u naar eigen zeggen Nederland alvorens er een beslissing werd genomen inzake uw asielaanvraag (CGVS p 7), hetgeen evenmin getuigt van een ernstige poging om bescherming te krijgen."

Voorts wordt er in de bestreden beslissing op terechte wijze gemotiveerd dat de werkelijke motieven om naar Europa te komen en er te blijven niet degenen zijn dewelke verzoeker aanhaalt in zijn verzoek om internationale bescherming:

"U verklaart dat u 'gewoon veel wilde reizen' en dat u daarom niet in één stad of land wilde blijven. Ook toen u zich na vele omzwervingen definitief in België gevestigd had, verliet u het land nog af en toe om op reis te gaan (CGVS p 5-6).

Bovendien maakte u bij uw bijzonder frequente contacten met de Belgische overheid (zie administratief dossier) nooit gewag van uw huidige vluchtmotieven. Zo stelde u bij een interview met de federale politie op 8 februari 2017 dat u in België was in de hoop hier werk te vinden. U verklaarde bij een interview in de gevangenis van Jamioulx op 9 mei 2018 en 22 februari 2023 dat u Marokko verliet omdat u daar niemand meer had, alsook in een interview met de DVZ op 23 augustus 2018, waarbij u tevens verklaarde dat u naar Italië wilde gaan. Op 17 januari 2023 verklaarde u in de gevangenis van Aarlen dan weer dat u in Marokko veroordeeld was tot een gevangenisstraf van 20 jaar, een element dat niet voorkomt in uw huidige asielaanvraag.

Ook bij uw asielaanvraag in Nederland loog u over de hele lijn over uw vluchtmotieven (CGVS p 6, p 13). Gevraagd waarom u daar niet de waarheid vertelde over uw seksuele oriëntatie en uw atheïstische overtuigingen, stelt u eenvoudigweg dat u daar geen asiel wilde aanvragen maar daartoe werd gedwongen (CGVS p 13), hetgeen natuurlijk geenszins afdoende verschoningsgrond vormt voor het feit dat u in Nederland volkomen andere verklaringen aflegde dan in België. Er kan immers worden verondersteld dat eens u in Nederland toegang gevonden had tot de asielprocedure, u zonder enige terughoudendheid al uw werkelijke asielmotieven onder aandacht van de Nederlandse autoriteiten zou brengen, indien deze zouden overeenstemmen met de werkelijkheid, quod non. Het behoeft weinig uitleg dat ook deze vaststelling afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven."

Verder motiveert de commissaris-generaal op pertinente wijze dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende atheïstische overtuigingen die verzoeker inroept als motief voor zijn verzoek om internationale bescherming:

"U verklaart dat u 'altijd al' ongelovig geweest zou zijn en nooit de islam heeft aangehangen, die in Marokko nochtans de dominante religie is (CGVS p 7). Het lijkt echter weinig waarschijnlijk dat u quasi van bij uw geboorte spontaan tot die atheïstische houding gekomen zou zijn, aangezien u opgroeide in een religieuze context: u werd aanvankelijk opgevoed door uw grootmoeder, die het islamitische geloof aanhangt, en vervolgens door een Joods gezin dat de joodse godsdienst beleeft (CGVS p 7-8).

U stelt dat u merkte hoe moslims en joden leven en denken en dat u dat maar niets vond (CGVS p 8). Gevraagd hoe u beseft hoe moslims leven en denken, haalt u verschillende vormen van mishandeling door zogenaamd diepgelovige moslims aan en verwijst u naar hoe deze hypocrisie u tegen de borst stuitte (CGVS p 9). Echter, wanneer u werd gevraagd of uw omgeving op de hoogte was dat u ongelovig was, stelde u dat iedereen dat wist. Gevraagd hoe uw omgeving daar dan op reageerde, verwijst u terug naar de eerder genoemde mishandeling die u zogenaamd uw afkeer van de islam bezorgd zou hebben (CGVS p 9). Het valt echter moeilijk te begrijpen hoe u zich zou hebben afgekeerd van de islam omwille van mishandelingen als diezelfde mishandelingen reeds een reactie waren op uw atheïstische overtuigingen. Hoe dan ook lijkt het bovendien weinig waarschijnlijk dat als kind u in een dergelijke vijandige omgeving zomaar aan iedereen te kennen gaf dat u ongelovig was.

Ook uw neiging om tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS toch naar Allah te verwijzen als een entiteit die impact heeft op uw leven (CGVS p 10) suggereert dat u niet werkelijk ongelovig bent.

Tot slot dient ook hier te worden aangestipt dat u noch tegenover de Nederlandse, noch tegenover de Zwitserse, noch tegenover de Belgische autoriteiten (bij uw veelvuldige contacten die u er in het verleden reeds mee had) nooit eerder uw vermeende ongelovige overtuigingen aanhaalde als reden dat u niet kon terugkeren naar Marokko wat andermaal twijfels zaait bij uw bewering dat u een vrees bij terugkeer naar Marokko dient te koesteren op basis van uw 'ongelovigheid'. In dit verband mag het ook vreemd heten dat u enerzijds stelt tegen de moslims te zijn maar dat u anderzijds ook aangeeft open en open-minded te zijn naar alle godsdiensten toe (CGVS, p.12). In het licht van het voorgaande kan geconcludeerd worden dat u niet heeft aangetoond dat u vervolging riskeert in Marokko op basis van dit door u opgeworpen motief."

Voorts wordt er in de bestreden beslissing met reden gemotiveerd dat er aan verzoekers seksuele oriëntatie evenmin geloof kan worden gehecht:

"Na grondige studie en analyse van alle elementen in uw dossier is het CGVS er in het geheel niet van overtuigd dat u homoseksueel bent. Hoewel het Commissariaat-generaal erkent dat het niet evident is om de seksuele oriëntatie objectief te bewijzen, mag het CGVS van een verzoeker die beweert homoseksueel te zijn, verwachten dat hij overtuigend is met betrekking tot zijn ervaringen en zijn parcours in verband met zijn seksuele oriëntatie. Anders gezegd, het Commissariaat-generaal mag van een persoon die een vrees of

risico's wegens zijn seksuele oriëntatie aanhaalt, een omstandig en duidelijk relaas zonder grote incoherenties en met overtuigende persoonlijke en emotionele doorleefdheid te verwachten. Er dient benadrukt te worden dat een beweerde homoseksualiteit slechts aannemelijk kan worden geacht wanneer de verzoeker om internationale bescherming blijkt geeft van een kennelijke emotionele en seksuele voorkeur voor personen van hetzelfde geslacht. Het CGVS mag daarbij van een verzoeker om internationale bescherming die zichzelf identificeert als homoseksueel verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid. Er is echter ten eerste al een zeer negatieve indicatie betreffende uw geloofwaardigheid dat u, die op twaalf- à veertienjarige leeftijd Marokko heeft verlaten pas voor het eerst, op dertigjarige leeftijd, in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, in België aanvoert in uw land gevaar te lopen omwille van uw verklaarde seksuele geaardheid. Dat u uw beweerde homoseksualiteit, een essentieel element in uw vluchtrelaas, pas zo laat aanvoert en dit nooit eerder vermeldde, ook niet bij uw asielaanvragen in Zwitserland en Nederland noch bij uw talloze aanvaringen met de Belgische politie en het gerecht, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Sinds u als kind verkracht werd valt u immers op mannen, verklaarde u (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.4, CGVS, p.9). U legt ook weinig gedetailleerde, doorleefde of coherente verklaringen af over hoe u die seksuele oriëntatie concreet beleeft. Hoewel u stelt in uw leven al meerdere relaties te hebben gehad met andere mannen, zowel op lange termijn als eerder vrijblijvend, doet het eerder schetsmatige karakter van uw verklaringen daaromtrent ten sterkste vermoeden dat deze niet met de waarheid overeenstemmen. Zo verklaart u bijvoorbeeld dat u voor u in de gevangenis werd opgesloten een relatie had met een Belgische man genaamd D. (CGVS p 10). Hoewel u een half jaar een relatie met hem gehad zou hebben in 2010 en dan vanaf 2015 opnieuw voor een jaar (CGVS p 14), weet u zelfs niet wat D.s achternaam was (CGVS p 10). Ook over bijvoorbeeld jullie ontmoeting zijn uw verklaringen bijzonder vaag: gevraagd hoe jullie elkaar hebben leren kennen, stelt u dat u op café zat in de Brusselse wijk Anneesens, een café waar mensen zitten die zijn zoals jullie en u hem daar leerde kennen en zo jullie relatie begon (CGVS p 10). Niet alleen is dit op zich al weinig gedetailleerd, u kan bovendien niet eens zeggen hoe het café in kwestie heette of hoe u in dat specifieke café terechtgekomen was (CGVS p 10). Bij het beschrijven van uw ontmoeting met D. beperkt u zich ook tot algemeenheden, namelijk dat jullie tegenover elkaar zaten op café, samen bier dronken, dan even met elkaar babbelden en vervolgens naar zijn huis zijn gegaan (CGVS p 10). Jullie relatie liep in 2010 na een half jaar op de klippen, waarna jullie elkaar in 2015 opnieuw vonden. Over het moment waarop jullie elkaar na jaren weer tegen het lijf liepen legt u evenzeer vage verklaringen af, die bovendien amper gedifferentieerd zijn van die over jullie initiële ontmoeting: u stelt dat u naar Anneesens ging, hem daar tegenkwam, en dan naar zijn huis ging tot u naar de cel ging (CGVS p 14). Dat uw verklaringen over deze D. zo oppervlakkig zijn is bijzonder opvallend, temeer aangezien u zelf verklaart dat, hoewel u met veel verschillende mannen relaties had, het D. is die in uw geheugen was blijven hangen (CGVS p 14).

Ook dient te worden opgemerkt dat u in meer algemene zin weinig concrete details kan geven over hoe u uw seksuele oriëntatie beleefde gedurende uw lange verblijf in Europa en België. Hoewel een actieve deelname aan het LGBTQ-milieu in Europa en België op zich uiteraard niet a priori vereist is om een homoseksuele oriëntatie geloofwaardig te maken, verklaart u zelf dat u vroeger veel tijd doorbracht in specifieke cafés en andere plaatsen waar men mannen kan ontmoeten die op mannen vallen, vaak op uitnodiging van vrienden. U kan zich echter geen enkele naam van een dergelijk café of ontmoetingsplaats herinneren (CGVS p 15), hetgeen ook weinig doorleefd overkomt.

U stelt verder ook 'vrouwen trekken me niet heel veel aan, mannen trekken me veel meer aan' (CGVS, p.10), over ene A. vertelde u dat u hem tegenkwam, ermee praatte, een fles alcohol dronk, jullie zich samen bezatten, dan seks hadden, slapen en de volgende dag gewoon weg, alsof er niets was (CGVS, p.15), opnieuw allerm minst doorleefde verklaringen die geen enkele blijkt gaven van enige emotionele of psychologische implicaties in uw hoofde omtrent de beleving van uw homoseksualiteit. Er mocht van u verwacht worden dat u doorleefde verklaringen aflegt over uw eigen homoseksuele bewustwording, ervaringen en eventuele relaties en de eigenheid van homoseksualiteit die verder reiken dan oppervlakkige en vage verklaringen.

In dit kader dient ook te worden opgemerkt dat u tegenstrijdige en bedrieglijke verklaringen aflegt over eerdere heteroseksuele relaties die u in het verleden gehad hebt. U verklaarde bij het CGVS nadrukkelijk dat u nooit een romantische of seksuele relatie gehad hebt met een vrouw en dat u dan ook geen kinderen hebt (CGVS p 15). Bij de DVZ stelde u echter, in lijnrechte contradictie met uw beweringen tegenover het CGVS, dat u wel een zoon hebt, een zes- à zevenjarige jongen genaamd S. die in Bologna woont met zijn Algerijnse moeder (DVZ p 9). U zou gelogen hebben tegenover de DVZ omdat u schrik had van de DVZ (CGVS p 15). Die verklaring houdt echter geen steek: vooreerst valt niet in te zien waarom een interview bij de DVZ er u toe zou aansporen om überhaupt een dergelijk bijzonder specifiek verzinzel boven te halen –u kon immers ook eenvoudigweg gezegd hebben dat u geen kinderen had- en bovendien was u reeds bij het DVZ open over uw vermeende homoseksuele geaardheid (vragenlijst CGVS bij DVZ vraag 5), dus een poging om uit schaamte of angst uw seksuele oriëntatie te verbergen kan dit ook bezwaarlijk geweest zijn. Bovendien stelt u zelf dat u bij de DVZ zou hebben gelogen dat u gehuwd was met een vrouw (CGVS p 16), hoewel de Protection Officer op geen enkel moment suggereerde dat u getrouwd zou zijn met de moeder van uw zogenaamd onbestaande kind en dat dit ook niet uit uw dossier blijkt. De loutere feiten dat u een zoon zou hebben met

een vrouw of dat u met een vrouw getrouwd zou zijn betekenen nog niet per definitie dat u niet op mannen valt. Het feit dat u hierover leugenachtige en tegenstrijdige verklaringen aflegt, vormt echter wel een verdere indicatie dat u het CGVS niet werkelijk zicht biedt op alle elementen in uw voorgeschiedenis die relevant zijn bij de beoordeling van uw seksuele oriëntatie.

Tot slot dient ook hier, zij het inmiddels ten overvloede, andermaal te worden aangestipt dat, hoewel u sinds 2017 bijzonder vaak in contact kwam met de Belgische autoriteiten, u tot op het moment van uw verzoek om internationale bescherming nooit eerder uw seksuele oriëntatie aanhaalde als reden om niet terug te willen keren naar Marokko.

Van een verzoeker om internationale bescherming die zichzelf identificeert als homoseksueel en omwille van deze seksuele geaardheid beweert een vrees te hebben of een risico te lopen in zijn land van oorsprong kan worden verwacht dat hij dit overtuigend aantoont. Hier bent u niet in geslaagd. Om deze redenen hecht het CGVS geen geloof aan uw bewering een homoseksueel te zijn en wordt uw asielmotief dat hierop gestoeld is, niet geloofwaardig geacht.

De eigenlijke vrees die u aanhaalt in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, is gedeeltelijk verweven met uw vermeende seksuele oriëntatie en ongelovige overtuigingen (CGVS p 12). Aangezien u die beide niet aannemelijk hebt kunnen maken, komt de geloofwaardigheid van uw problemen in Marokko en huidige vrees reeds op de helling te staan. U haalt echter ook aan dat u, in meer algemene zin, vreest voor een herhaling van de mishandeling en het seksueel misbruik die u in Marokko te beurt vielen toen u jong was (CGVS p 11-12)."

Tot slot motiveert de commissaris-generaal omstandig dat de door verzoeker ingeroepen vrees voor een herhaling van de gebeurtenissen uit zijn jeugd noch concreet noch actueel is:

"Gevraagd wat u vreest bij terugkeer naar Marokko, antwoordt u dat u denkt dat u daar opnieuw zal meemaken wat u eerder had meegemaakt, dat u in elkaar geslagen zou worden of in de gevangenis zou belanden (CGVS p 12). U verwees eerder ook naar verkrachtingen waarvan u het slachtoffer zou geweest zijn toen u op straat leefde (CGVS p 11).

Zoals hoger omschreven, kan geen geloof worden gehecht aan uw atheïsme en seksuele oriëntatie zoals u die voorstelt. Bijgevolg kan dan ook niet worden afgeleid dat u om die redenen het slachtoffer werd van misbruik en geweld toen u zich op straat bevond. Wat op zich niet betwist wordt, is het loutere feit dat u op een bepaald moment in uw jeugd op straat belandde en daar als straatkind in een positie terecht kwam die u kwetsbaar maakte voor mishandeling zoals u die beschrijft.

Er is echter niets dat erop wijst dat u anno 2024 een gelijkaardig lot beschoren zou zijn mocht u terugkeren naar Marokko. U bent inmiddels immers een volwassen man en bent bovendien fysiek gezond (CGVS p 2). U kan lezen en schrijven, spreekt zowel Arabisch als Frans en heeft in België gewerkt (CGVS p 9-10). Er is dus niets dat erop wijst dat u in Marokko niet in staat zou zijn om te werken en zo voor uw eigen levenshoud in te staan. Op die manier kan u logischerwijs vermijden dat u andermaal in een kwetsbare positie belandt waarin u onderworpen wordt aan mishandeling, zoals het geval was voor u Marokko verliet.

Uw vrees voor een herhaling van de mishandeling uit uw jeugd is in die zin dus volledig hypothetisch en niet in het minst actueel, hetgeen ook wordt onderstreept door het feit dat er volgens uw eigen verklaringen geen nieuwe ontwikkelingen in uw problemen meer zijn geweest sinds u Marokko verliet (CGVS p 12).

U werd tijdens het gehoor tegenover het CGVS geconfronteerd met de vaststelling dat de problemen die u als kind had gekend geenszins actueel zijn en dat uw levensomstandigheden intussen dermate gewijzigd zijn dat het weinig plausibel lijkt dat u opnieuw dezelfde problemen zou kennen bij terugkeer naar Marokko. U stelde daarbij bijzonder vaag dat Arabieren 'tegen de dingen zijn die u graag hebt en wat u graag ziet'. In zoverre u daarbij verwijst naar uw vermeende seksuele oriëntatie en ongelovige overtuigingen, moet er andermaal op worden gewezen dat die niet geloofwaardig werden geacht. Voorts volstaat uw uitleg niet in het minst om te verklaren waarom uw problemen nog actueel zouden zijn.

Bovendien kan u niet de minste indicatie kan geven van wie u concreet vreest in Marokko, hetgeen verder afbreuk doet aan uw stelling dat specifiek u een verhoogd risico zou lopen bij terugkeer naar Marokko. Toen u gevraagd werd om te verduidelijken wie u zou mishandelen zoals u als kind reeds mishandeld was geweest, hield u het bij 'die mensen die dichtbij me zijn, die me kennen, met wie ik leefde'. Meerdere pogingen om tot een concreter en specifiek beeld van uw vermeende belagers te komen, leidden er uiteindelijk toe dat u stelde dat u de hele bevolking en regering van Marokko vreest. U benadrukte dat u geen problemen hebt met één, twee of drie specifieke personen maar met de maatschappij in het algemeen (CGVS p 13). Aangezien u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u een uitzonderlijk kwetsbaar of zichtbaar profiel zou hebben, kan niet worden ingezien waarom u na al die jaren na uw vertrek nog steeds nagenoeg de hele Marokkaanse maatschappij zou dienen te vrezen. Voor de volledigheid dient te worden opgemerkt dat u weliswaar concreet stelt dat u in Marokko werd verkracht door een man genaamd N. (CGVS p 13), u geen actuele vrees tegenover deze specifieke persoon inroept (CGVS p 12). Er moet dan ook geconcludeerd worden dat, wat er zich in het verleden ook tussen u en deze persoon afspeelde, u geen toekomstgerichte vrees koestert tegenover dit individu.

Wat betreft uw specifieke vrees om opnieuw in de gevangenis te belanden, zoals reeds eerder het geval was, dient te worden opgemerkt dat nergens uit blijkt dat dit zich zou herhalen. U verklaart dat u op tienjarige leeftijd voor twee maand in een jeugdgevangenis werd vastgehouden nadat u een man genaamd N. had

geslagen nadat die u verkracht had (CGVS p 13). Afgaand op uw verklaringen had u uw straf hiervoor uitgezeten: na deze twee maand bleef u nog twee à vier jaar in Marokko (CGVS p 4). Als u voor dezelfde kwestie nog steeds een gevangenisstraf boven het hoofd hing, valt moeilijk te begrijpen waarom u na uw vrijlating nog een dergelijke periode in Marokko was gebleven, kennelijk zonder nieuwe opsluiting.

De vaststelling dat u over uw vrees bij terugkeer naar Marokko slechts vage, speculatieve, weinig plausibele en ongeloofwaardige verklaringen aflegde, de vaststelling dat u sinds u Marokko verliet op twaalf- à veertienjarige leeftijd in de afgelopen zestien jaar nooit nodig achtte uw asielmotieven kenbaar te maken, de vaststelling dat u doorheen de jaren tijdens uw veelvuldige contacten met de Belgische autoriteiten en andere nationale overheden geen zicht wenste te bieden op uw identiteit, de vaststelling dat u jarenlang uiteenlopende verklaringen aflegde wanneer u in aanraking kwam met Belgische autoriteiten, de vaststelling dat u ook zelf aangaf dat u herhaaldelijk leugenachtige verklaringen aflegde in het verleden, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande en tot slot de totale afwezigheid van documentaire stukken laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas.

Samengevat dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. Voorts heeft u niet aannemelijk gemaakt dat bij terugkeer naar Marokko het risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming."

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker volhardt in zijn vluchtmotieven en verklaringen op het CGVS en benadrukt zijn moeilijke jeugd doch brengt geenszins valabele argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing die steun vinden in de stukken van het dossier en meer bepaald in de door verzoeker geschetste context en afgelegde verklaringen.

In zoverre verzoeker zijn incoherente, tegenstrijdige, weinig gedetailleerde, weinig doorleefde en bedrieglijke verklaringen alsook zijn laattijdige aanvraag tracht te verschonen door zijn minderjarigheid tijdens de traumatische gebeurtenissen en zijn zeer moeilijke jeugd te benadrukken, kan hij allerminst overtuigen. Vooreerst stelt de Raad vast dat in casu geenszins (objectieve) stukken voorliggen ter staving van een trauma waarmee een invloed ervan op verzoekers verklaringen wordt aangetoond. In casu kan zodoende niet zonder meer vastgesteld worden dat verzoeker niet in staat zou zijn om zijn identiteit en relaas op een consistente wijze uiteen te zetten en volwaardige, consistente en doorleefde verklaringen af te leggen.

Daarnaast stipt de Raad aan dat van een verzoeker om internationale bescherming, ook wanneer deze jong is ten tijde van de traumatische gebeurtenissen, redelijkerwijze verwacht kan worden dat die consistente, doorleefde, eenduidige verklaringen aflegt over kernelementen van zijn vrees of zaken die in direct verband staan met zijn vrees, in casu zijn identiteitsgegevens, familie, eerdere verblijfplaatsen en seksuele geaardheid.

De Raad stipt hierbij aan dat verzoekers minderjarigheid ten tijde van de traumatische gebeurtenissen er niet aan in de weg staat dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij zeker de essentiële elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

In zoverre verzoeker betoogt dat de beoordeling van zijn verklaringen op subjectieve of onvolledige wijze heeft plaatsgevonden, dient opgemerkt dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal bevooroordeeld of onzorgvuldig zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. De Raad stipt hierbij ten slotte aan dat verweerders terechte vaststellingen steun vinden in de stukken van het dossier en de door verzoeker geschetste context.

Waar verzoeker ter verschoning van zijn laattijdige beschermingsverzoek stelt dat in tegenstelling tot de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing een verzoek om internationale bescherming op eender welk moment kan worden ingediend en hij op erg jonge leeftijd in België aankwam, zich er beter beschermd voelde en op zijn jonge leeftijd het hem de kennis ontbeerde om de asielprocedure aan te vatten, kan hij allerminst zijn afwachtende houding verschonen. Immers wijst de Raad er - naast de vaststelling dat

verzoeker meerdere Europese landen doorreisde - op dat conform artikel 50 van de Vreemdelingenwet verzoeker op het ogenblik dat hij binnen kwam of althans binnen de acht werkdagen nadat hij België was binnengekomen een beschermingsverzoek had moeten indienen. Het gegeven dat verzoeker jong was bij aankomst in België kan geenszins afbreuk doen aan bovenstaande verplichting.

Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst zo snel mogelijk wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*.

Verzoekers afwachtende houding, waaronder zijn jarenlang verblijf in Europa zonder statuut, kan zodoende niet in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en relateert de ernst en de actualiteit van de ingeroepen vrees.

Nu uit de hoger weergegeven motieven blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers homoseksuele geartheid, kan verzoeker ten slotte niet dienstig verwijzen naar algemene informatie en rechtspraak omtrent vervolging van homoseksuelen in Marokko.

Gelet op het voorgaande is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

In het licht van wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.2.5.1. De Raad meent dat gelet op de vaststellingen onder 2.2.4. verzoeker niet kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas betreffende Marokko teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog inzake zijn kwetsbaarheid en verblijf van veertien jaar, kan hier geen ander licht op werpen. Vooreerst herhaalt de Raad dat verzoeker geenszins enige stavingsstukken neerlegt aangaande zijn vermeende fysieke en psychologische staat. Daarnaast stipt de Raad aan dat verzoeker op heden 29 jaar is, hij zich nog steeds bedient van een tolk Arabisch, aanduidt Frans en Arabisch te spreken, hij tot de vierde graad lager onderwijs of tot zijn negen/tien jaar naar school is gegaan in Marokko, hij de nodige zelfstandigheid heeft getoond door verschillende Europese landen door te reizen

(Verklaring DVZ van 30 april 2024, p. 6, 12-13; persoonlijk onderhoud van 4 juli 2024, p. 9) en ondanks de voorgehouden kwetsbaarheid en vermeende integratie er niet van werd weerhouden meerdere strafbare feiten te plegen waarvoor hij meermaals correctioneel werd veroordeeld. Zodoende maakt verzoeker geenszins aannemelijk in een bijzondere staat van kwetsbaarheid te verkeren omwille van zijn afgelegde vluchtroute, zijn fysieke of psychologische staat, de afwezigheid van financiële middelen, zijn isolement, het feit dat hij soms een vreemde taal moet spreken en/of omwille van zijn scholingsniveau of nog omwille van de omstandigheden van het onthaal.

2.2.5.2. Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt aangestipt dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het vluchtrelaas waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken.

Verzoeker toont evenwel geenszins aan dat er heden in Marokko een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verweerder op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.8. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.2.9. Een schending van het proportionaliteitsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.2.10. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.2.11. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). Verzoeker roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar in casu kan geen schending van voormeld artikel worden vastgesteld. Bovendien heeft verzoeker gebruik gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren. De Raad is van oordeel dat verzoeker met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in voornoemde verdragsbepaling, zodat verzoeker niet aantoonbaar dat artikel 13 van het EVRM niet werd gerespecteerd.

2.2.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door een medewerker van het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad stipt aan dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat en zijn, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.2.13. Inzake de aangevoerde schendingen van artikel 7 van het Handvest en artikel 8 EVRM aangaande de eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven, moet worden benadrukt dat de Raad in het kader van onderhavig beroep geen uitspraak doet over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel. Onderhavige beslissing strekt er zich op geen enkele wijze toe het privé- en/of gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. Daarbij kan worden aangestipt dat het doel van een verzoek om internationale bescherming er geenszins uit bestaat om het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolging in het land van herkomst omwille van één van de in het Vluchtelingenverdrag vermelde gronden (artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet) of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet).

2.2.14. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.2.15. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU